

(Χαμηλώνει τὴν φωνήν). Κοιμᾶσθε; (Ἡ Μαρία δὲν ἀπαντᾷ. Ἔχει τὰ μάτια κλειστά. Ὁ ἱατρὸς σηκώνεται ὀρθίος, τὴν κυτιάζει, τὴν κραθεῖ με γλυκύτητα). Κυρία Μαρία... Μαρία... Κοιμᾶται... (Γέρονι καὶ τῆς φιλεῖ ἀπαλὰ τὴν κόμην. Ἐπειτα κατελαμβάνεται σὰν ἀπὸ ἀνατριχίλαν φόβου διὰ τὴν τόλμην του. Ὁχι, ἡ κυρία κοιμᾶται ἀκόμη). Ἀγάπη μου... Ἀγάπη μου... (Καὶ ἀπομακρύνεται εἰς τὰ ἄκρα τῶν ποδῶν του κρατῶν τὴν ἀναπνοήν. Ἡ Μαρία ἐν τῷ μεταξὺ ἀνοίγει τὰ μάτια της καὶ μειδιᾷ γλυκά).

[Ῥώμη, Μάρτιος τοῦ 1911.]

ΚΩΣΤΑΣ ΚΑΙΡΟΦΥΛΑΣ

ΕΚ ΤΩΝ ΤΟΥ ΑΪΝΕ

ΣΤΗ ΜΑΝΝΟΥΛΑ ΜΟΥ

Σ' ἄφησα, μέσ' σιτὴ τρέλα μου, μιὰ μέρα μαύρη
καὶ σὰν τρελὸς γυροῦσα μέσ' σιὰ μαῦρα ξένα,
ζητοῦσε ἡ καρδοῦλα μου ἀγάπη ναῦρη...
μία καρδιά ποῦ νὰ πορῇ λίγο γιὰ μένα.

Ἀχ! τί καῦμός γιὰ τῆς Ἀγάπης τὸ βοτάνι!
ποῦ τὸ ζητιάνευα παντοῦ σὲ κάθε θύρα,
μήπως κανένας μοῦ τὸ δώσει καὶ με' γιάνη...
μὰ καταφρόνια ἀπὸ παντοῦ καὶ μῖσος πῆρα.

Κι' ὁλοῦθε ἄπλωνα τῆς ζητιανιάς τὸ δίσκο,
μὰ ἄλλοί μου! Ἀγάπη πονθενὰ σταλιά δὲ βροῖσκω...
Καὶ σπῖτι μας ἐγύρισα. Ἀχ! πῶς πονοῦσα!

Μ' ἄνοιξες σὺ γλυκειὰ ἀγκαλιὰ χαρὰ γεμάτη,
κ' εἶδα σιὰ ὑγρὰ ματάκια σου ποῦλλαμπε καῖι...
Ἀχ, ἦταν ἡ Ἀγάπη αὐτὴ ποῦ λαχταροῦσα.

[1911]

ΧΛΟΗ ΜΥΡΩΝΟΣ